
Nasza Przyjaźń

1935 XI - BIULETYN PARAFII ŚW. MIKOŁAJA WIELKI POST 2024 Nr 460

SENS OFIARY

«Przez krzyż Twój i mękę swoją odkupiłeś świat» – mówimy na Dro-dze Krzyżowej. «Ukrzyżowany równieź za nas» – powtarzamy w *Credo*. «On to, gdy dobrowolnie wydał się na mękę» – słyszymy podczas konsekracji. Ośluchaliśmy się z pobożnymi zwrotami, typu: «Jezus złożył siebie w ofierze za nasze grzechy». Temat ofiary nierozzerwalnie związany jest z dziełem dokonanego przez Chrystusa odkupienia. Pojawia się on jednak nie tylko w kontekście *Męki Pańskiej* czy Wielkiego Postu, ale spotykamy się z nim na co dzień. Człowiek w swoim życiu nie jeden raz staje się ofiarą czy sam ofiarę ponosi. Co więcej, my, jako chrześcijanie, w ofiarę Chrystusa jesteśmy włączeni. Przeżywamy ją ilekroć uczestniczymy we Mszy św., która jest uobecnieniem wydarzenia Golgoty.

Dziś, słowo *ofiara* mocno zdewaluowało się, spowszedniało, jakby zblakło, przestało *robić wrażenie*, straciło swoje istotne znaczenie. Warto więc byłoby mu je przywrócić – tak w ludzkim myśleniu, jak i działaniu. By się to stało, poczynmy nieznaczny wysiłek i przyjrzyjmy się mu bliżej, by móc właściwie i należycie zrozumieć istotę i sens treści, które w sobie skrywa.

Współczesne pojmowanie ofiary

Słowo *ofiara* pada często w rozmaitych kontekstach: ofiarność, poświęcenie, bezinteresowność, oddanie,

wyrzeczenie, wielkoduszność. Jednak czy posługujący się nim są w pełni świadomi i zdają sobie sprawę, iż na ukształtowanie się tych pojęć niewątpliwie w istotny sposób wpłynęła wiara chrześcijańska, a co za tym idzie wpatrywanie się w odkupieńczą ofiarę Chrystusa, którą ukazuje krzyż i oddający na nim za nas życie Zbawiciel. Prawda ta – jak obserwujemy – napotyka opór we współczesnej mentalności. Albowiem rzeczywistość, w której żyjemy, stawia mocny akcent na samorealizację. Człowiek zdolny jest do ofiary, ale jedynie dla osiągnięcia osobistego sukcesu. Skoncentrowany na swoich pragnieniach i ich realizowaniu, bądź też własnych przeżyciach i praktykach, mających zapewnić mu duchowy komfort, nie potrzebuje *usprawiedliwienia*, gdyż nic lub zbyt dużo – jak często mniema – nie ma sobie do zarzucenia. Ma za to całe mnóstwo rzeczy do wytknięcia Bogu, szczególnie wtedy, gdy spotyka go trudne doświadczenie, czy przychodzi borykać się z bezlitosnymi przeciwnościami. Obserwujemy jak tego typu i im podobne tony rozbrzmiewają we współczesnej kulturze masowej. Podobnie zresztą było w Wielki Piątek na Golgocie pod krzyżem, na którym umierał Chrystus.

Istota ofiary

Ofiara jest darem. Jej sensem jest miłość. Ona rządzi ofiarą. Z niej ofiara się rodzi. Wraz ze wzrostem miłości, rośnie walor ofiary – i na tym polega jej doskonałość. Natomiast

kiedy miłość się umniejsza, wówczas *ofiara* traci na swojej wartości. Ode-
rwanie więc *ofiary* od miłości powo-
duje, iż zostaje ona pozbawiona swo-
jej wewnętrznej treści i przestaje być
ofiara.

Ofiara – to przedmiot lub rzecz
przeznaczona na jakiś cel – coś poda-
rowane, ofiarowane. Jest to również
postawa rezygnacji z czegoś, wyrze-
czenie się. Moje trudy, przesładowa-
nia zasługują na miano *ofiary*, kiedy
podejmuję je na Bożą chwałę i dla
dobra innych; całkowicie dobrowol-
nie; nie zubaża mnie to duchowo,
a jedynie buduje. Miłość i *ofiara* osią-
gają swoją doskonałość, gdy łączą się
ze sobą wewnętrznie i zewnętrznie,
czyli gdy miłość idzie *drogą ofiary*,
a *ofiara oddycha* miłością. Nie każda
bowiem miłość zdobywa się na *ofiare*.
Nie każda też *ofiara* płynie z miłości.

Ofiara posiada swoje stopnie –
począwszy od drobnych gestów, aż po
oddanie życia (J 15,13). Na tym naj-
wyższym stopniu *ofiara* i miłość iden-
tyfikują się ze sobą. *Ofiara* bowiem
jest miejscem, znakiem i językiem
miłości. W najpełniejszy i najdosko-
nalszy sposób uczynił to Chrystus
w godzinie swojej krzyżowej śmierci
i nieustannie to czyni na wszystkich
ołtarzach świata, podczas każdej Eu-
charystii.

Ofiara najdoskonalsza i jedyna

Boża miłość do człowieka jest
nieodwołalna. Nawet w momencie,
gdy pierwszy człowiek Adam odwró-
cił się od Niego, On go nie opuścił.
Wręcz przeciwnie, złożył obietnicę
ostatecznego zwycięstwa nad kusicie-
lem (Rdz 3,15) i z historii ludzkości

uczynił *ekonomię zbawienia*, której
fundamentem stało się samoudzielanie
się Boga. Ojciec daje – czyli *ofiaruje*
nam – Syna. Wcielenie jest darem
i rządzi się regułą *ofiary*. Całe ziem-
skie życie Syna Bożego jest jego *do-
skonłą ofiarą*. W Nim bowiem pełnia
Boskiej miłości znalazła odwzajem-
nienie w ludzkiej miłości: «*Umilo-
wawszy swoich na świecie, do końca
ich umiłował*» (J 13,1).

Syn *ofiaruje* siebie nam i Ojcu.
On jest suwerennym Panem swojego
życia i śmierci, o czym wprost mówi:
«*Ja jestem Dobrym Pasterzem. Dobry
Pasterz życie swoje daje za owce (...)
Nikt Mi życia nie zabiera, lecz Ja od
siebie je oddaję. Mam moc je oddać
i mam moc je znów odzyskać*» (J 10,
13-18). Swoją suwerenną decyzją
dobrowolnie przyjmuje mękę i śmierć:
«*Syn Człowieczy nie przyszedł, aby
Mu służyło, lecz żeby służyć i dać
swoje życie na okup za wielu*» (Mk
10,45). Jezus własne życie oddał za
nas w *oferze*: «*Nikt nie ma większej
miłości od tej, gdy ktoś życie swoje
oddaje za przyjaciół swoich*»
(J 15,13); «*Za nich Ja poświęcam
w ofierze samego siebie, aby i oni byli
uświęceni w prawdzie*» (J 17,19).
Szczytem *ofiary miłości* Chrystusa jest
Jego całkowite zanurzenie się
w śmierci, a więc złożenie swojego
życia w *oferze krzyża*. Ze względu na
doskoną miłość – miłość Boga *do
końca* i miłość Człowieka *do
końca*, jest to *ofiara doskonała*.

Celem tej straszliwie trudnej
Chrystusowej ofiary z samego siebie
było bez wątpienia całe i bez reszty
oddanie siebie i swojego życia za nas
– dla naszego dobra, aby nas pojeść

z Bogiem – Ojcem Jego i naszym. Zbawiciel złożył *ofiary* z samego siebie – zupełne *novum* w składaniu *ofiar* w całej historii licznych kultów religijnych. On zachęca nas do naśladowania siebie także i w tym (*Mk* 8,34).

Ofiara wpisana w strukturę ludzkiego bytu

Bóg, ze wszystkich istot przez siebie powołanych do istnienia, człowieka obdarował najbardziej hojnie. Człowiek od swojego Stwórcy otrzymał Jego obraz i podobieństwo. Został też powołany do pełni zjednoczenia z Nim. Zaistniał więc człowiek jako owoc Bożej miłości. Dający siebie człowiekowi od pierwszej chwili stworzenia Ojciec pragnie, aby on na tę Jego miłość odpowiadał swoją miłością. *Ofiara* Boga, która od czasu Adama stała się drogą zbawienia woła o *ofiary* ze strony człowieka. Co więcej, Bóg nie przestając mieć człowieka za swojego, równocześnie daje człowieka człowiekowi. Człowiek więc sam dla siebie jest darem i zadaniem, co sprawia, iż w strukturę ludzkiego bytu wpisana jest *ofiara*.

Zwraca na to uwagę ostatni Sobór, wskazując iż człowiek może odnaleźć się nie inaczej jak tylko przez bezinteresowny dar z samego siebie (*KDK*, 24). Odkrycie w osobie aspektu jej relacyjności, a więc skierowaniu ku drugiemu, oznacza nic innego jak bycie darem. Z faktu, iż Bóg jest Stwórcą człowieka i jego ostatecznym celem wynika, iż człowiek od samego początku swojego istnienia posiada wpisane w swoją naturę pragnienie dążenia do Boga. Bóg bowiem chce

mieć człowieka jako partnera swojej miłości. Kiedy więc człowiek odwzajemnia Bogu miłość, staje się dla Niego darem. W oddaniu tym zawiera się więc *ofiara*. Składa ją człowiek w życiu małżeńskim i w życiu bezżennym, wybranym dla królestwa niebieskiego.

Moja postawa wobec ofiary

Ofiary składane z miłości przez ludzi i *ofiary*, na które ludzie skazują innych, *ofiary* z wyboru i pod przymusem, znajdując dla siebie światło jedynie w Jezusie Chrystusie, który jest miłością Ojca, aby człowieka ocalić i obdarzyć życiem wiecznym (*J* 3,16). *Krzyżowa Ofiara* Syna Bożego daje *ofiaram* ludzkim możliwość udziału w niej. Jednocześnie też ukierunkowuje je na samego Boga. Chrystus bowiem te wszystkie *ludzkie ofiary* składa na ołtarzu Boga, czyniąc zeń miłą woń przyjemną Bogu. Dzięki Niemu poryw ludzkiego ducha – jakim jest miłość i *ofiara* z życia, jako szczyt miłości – otwiera człowieka na nieskończoność i wieczność.

Istota *postawy ofiarnej*, która płynie z Chrystusowego krzyża polega nie na bluźnierczym wykrzykiwaniu, kiedy coś idzie czy układa się inaczej niż bym tego chciał i oczekiwał, lecz na powiedzeniu po prostu: *Amen!* z nadzieją, iż Bóg jest większy. Bóg bowiem nie szuka u człowieka bólu. Szuka miłości. Ona z kolei jest niemożliwa – jak uczy nas i daje nam tego przykład Jezus – bez *postawy ofiarnej*, czyli rezygnacji ze swojego.

ks. dr Krzysztof Biros

* * *

NABOŻEŃSTWA PASYJNE W KOŚCIELE ŚW. MIKOŁAJA

Droga Krzyżowa:

- **piątek godz. 17.30** (dla dzieci)
- **piątek** bezpośrednio po Mszy św. wieczornej **około 18.30**
- **niedziela po Mszy św. z godz. 15.00**

Gorzkie Żale z kazaniem pasyjnym ks. Tomasza Szurka: niedziela godz. 18¹⁵.

* * *

REKOLEKCJE DLA DOROSŁYCH 10-13 marca

Rekolekcje parafialne rozpoczniemy w III Niedzielę Wielkiego Postu, tj. 10 marca na wszystkich Mszach św.

W kolejnych dniach nauka rekolekcyjna będzie głoszona podczas Mszy św. o godz. 8.00 i 18.00.

Rekolekcje wygłosi dla nas **ks. dr Wojciech Baran**, Dyrektor Archiwum na Wawelu.

* * *

REKOLEKCJE DLA UCZNIÓW SZKÓŁ PODSTAWOWYCH 4-6 marca

W poniedziałek i we wtorek uczniowie wysłuchają nauki rekolekcyjnej w szkołach, natomiast w środę będą mieli możliwość przystąpienia do spowiedzi i uczestniczenia w Mszy św. o godz. 11.00 w kościele parafialnym. Rekolekcje wygłosi ks. Marek Ruciński.

* * *

LITURGIA STACYJNA

Wprowadzona w Krakowie na wzór tradycji rzymskiej liturgia stacyjna ma na celu głębsze przeżycie Wielkiego Postu i Paschy Pana.

Każdego dnia w innej dzielnicy gromadzą się wierni na wspólnej modlitwie. Kościół św. Mikołaja będzie miejscem liturgii stacyjnej w sobotę **16 marca o godz. 18.00**. Po Eucharystii przewidziana jest adoracja w ciszy do godz. 21.00.

We wtorek **19 marca** w uroczystość św. Józefa, zapraszamy na Mszę św. o godz. 18.00 sprawowaną w intencji naszego Księdza Proboszcza.

Parafia św. Mikołaja w Krakowie, ul. Kopernika 9, tel. 12/431-22-77

PeKaO S.A.III O/Kraków: 58-1240-2294-1111-0000-3723-4113

<http://www.parafiamikolaj-krakow.pl/>